

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze jako soud odvolací projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. listopadu 2017 v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Koudelky, Ph.D., a soudů JUDr. Renaty Humpové a Mgr. Daniely Dubné odvolání obžalovaného V [REDACTED] M [REDACTED], nar. [REDACTED] v B [REDACTED], a odvolání poškozeného Ing. J [REDACTED] Š [REDACTED], nar. [REDACTED], podaná proti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 3. července 2017, č. j. 1 T 14/2017-615, a rozhodl **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu se v napadeném rozsudku **r u š í výrok o náhradě škody** týkající se poškozeného Ing. J [REDACTED] Š [REDACTED].

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se při nezměněném výroku o vině, výroku o trestu a výroku o náhradě škody týkající se VZP ČR **znovu rozhoduje** tak, že :

podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost nahradit poškozenému Ing. J [REDACTED] Š [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem V [REDACTED], H [REDACTED], t.č. na adrese Z [REDACTED], H [REDACTED], na náhradě škody celkovou částku 118 364,-Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se ze zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody poškozený Ing. J [REDACTED] Š [REDACTED] odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání poškozeného Ing. J [REDACTED] Š [REDACTED] **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Shora citovaným rozsudkem Okresního soudu v Berouně byl obžalovaný V [REDACTED] M [REDACTED] uznán vinným přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dle skutkových zjištění prvního soudu dopustil tím, že dne 14.1.2016 kolem 16:00

hod. na lesní cestě vedoucí k hájovně na adrese Z████ č.p. █████, H████, okr. B████ po předchozí hádce, která vznikla kvůli tomu, že poškozený Ing. J████ Š████ neměl zajištěného svého psa, následně pak došlo k fyzickému kontaktu mezi obžalovaným a poškozeným, kdy obžalovaný poškozeného udeřil několikrát pěstí do obličeje; následně poškozený spadl k zemi, obžalovaný si na něho lehl vahou svého těla, dále ho několikrát udeřil pěstí do obličeje, poté jej opakovaně kopl do levé strany hrudníku a v důsledku tohoto útoku utrpěl Ing. J████ Š████ hematom v oblasti obou očí, mnohačetné oděrky na hřbetu nosu, nad kořenem nosu, nad levým obočím, na horním rtu, podkožní krevní výron na čele a v okolí nosu, zlomeninu nosních kostí s posunem přepážky doleva, vícečetné povrchní oděrky na boční ploše trupu vlevo, škrábovitě oděrky kožního krytu na levém předloktí, plošný hematom na vnitřní ploše levého stehna o velikosti 16 x 20 cm, a v důsledku pádu poškozeného na zem v souvislosti s útokem obžalovaného utrpěl distorzi levého kolenního kloubu s krvácením do kloubní dutiny a natržení předního zkříženého vazů levého kolene, přičemž zranění, která utrpěl, si vyžádala hospitalizaci v Nemocnici Hořovice od 14.1.2016 do 19.1.2016, a dále byl citelně omezen v obvyklém způsobu života po dobu nejméně tří týdnů. Za to byl odsouzen podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) a § 68 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu v celkové výši 50.000,- Kč sestávající z 20.ti denních sazeb po 2.500,- Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pak byl pro případ, že by nebyl tento trest ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozenému Ing. J████ Š████ škodu v celkové výši 318.364,- Kč, a se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody byl jmenovaný poškozený podle § 229 odst. 1 trestního řádu (správně mělo být podle § 229 odst. 2 trestního řádu) odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu pak byl obžalovaný dále zavázán povinností k náhradě způsobené škody povinen poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky ve výši 38.920,- Kč.

Proti rozsudku podali včasné odvolání obžalovaný V████ M████ a poškozený Ing. J████ Š████.

Obžalovaný V████ M████ odvoláním brojí proti všem výrokům rozsudku. Okresnímu soudu zejména vytýká nesprávné zhodnocení provedených důkazů, v důsledku čehož byly učiněny vadné skutkové a právní závěry. Nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že výpověď poškozeného je věrohodným důkazem, který je podepřen i dalšími provedenými důkazy. V žádném případě nesouhlasí se závěrem, že měl kopat do poškozeného v době, kdy poškozený ležel na zemi, který okresní soud učinil, jak uvádí v důvodech napadeného rozsudku, na podkladě lékařských zpráv a znaleckého posudku. Nebylo vzato v úvahu, že v listinných důkazech založených v trestním spisu, zejména lékařských zprávách v období 3 týdnů po incidentu (protokol o prohlídce těla z 14. 1. 2016, propouštěcí zpráva z 19. 1. 2016, lékařský nález z 21. 1. 2016, zdravotní záznam z 25. 1. 2016 a lékařská zpráva z 2. 2. 2016) o modřinách či podlitinách na hrudníku poškozeného není žádná zmínka, a obdobně se vyjádřil i soudní znalec z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie MUDr. Josef Kulháněk na hlavním líčení konaném dne 4. 5. 2017. Soud prvního stupně tedy nesprávně vyhodnotil důkazy ohledně údajných kopanců do žeber poškozeného, a ani při svém rozhodování nerespektoval závěry soudních znalců MUDr. Radovana Havla a MUDr. Josefa Kulhánka, jakož i fotodokumentaci pořízenou policií, ve které absentuje fotografie, na které by byly nějaké stopy po násilí na žebrech pana Š████. Je sice pravda, že z fotografií plyne, že poškozený měl sice na krku „krunýř“ a spoustu modřin a podlitin, avšak bylo pominuto, že

„krunýř“ měl pouze z preventivních důvodů, a když mu splaskly podlitiny a zmizely modřiny, tak mu v podstatě nebylo vůbec nic kromě zranění kolene, které si způsobil sám, když ho napadl. Soud prvního stupně také nesprávně posoudil vznik poranění kolenního kloubu pana Š[REDAKOVANÉ]. I v tomto případě totiž nerespektoval závěry soudních znalců MUDr. Radovana Havla a MUDr. Josefa Kulhánka, když soudní znalec MUDr. Havel ve své výpovědi před soudem dne 13. 3. 2017 vypověděl a několikrát opakoval, že zranění kolene pana Š[REDAKOVANÉ], tedy natržený vaz, vzniklo torzí kolene, tzn. přetočením kolena. Jiný způsob vzniku zranění kolene vyloučil, což přesně koresponduje s jeho výpověďmi, že pan Š[REDAKOVANÉ] po něm skočil, chytil ho za klopky bundy a chtěl ho strhnout pod sebe, a že v tom okamžiku, kdy se ho snažil přetočit, se mu s největší pravděpodobností stal úraz kolene. Taktéž MUDr. Kulhánek potvrdil, že je vyloučeno, aby kopem do kolena nebo dokonce nad koleno, kde byla modřina, způsobil panu Š[REDAKOVANÉ] zranění křížového vazů způsobem, jaký to popsal pan Š[REDAKOVANÉ] a jak je to uvedeno v obžalobě. Soud prvního stupně se v napadeném rozsudku nijak nevypořádal s tvrzeními poškozeného, který opakovaně tvrdil, že jej do kolene nakopnul. V této souvislosti připomíná všechna vyjádření poškozeného z přípravného řízení i z hlavního líčení, a zdůrazňuje, že jím uváděné údaje o způsobu vzniku zranění kolena jsou naprosto v rozporu se závěry soudních znalců, přičemž okresní soud se tímto rozporem vůbec nezabýval. Ve výroku odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně je rovněž chybně uvedeno, že měl způsobit poškozenému plošný hematoma na vnitřní ploše levého stehna o velikosti 16 x 20 cm, který dle výpovědi poškozeného měl vzniknout po kopnutí. Okresní soud neuvážil, že poškozený je uživatelem léku Pradaxa, který významně ovlivňuje srážlivost krve, jak o tom vypovídal i znalec MUDr. Kulhánek. O této skutečnosti není v rozsudku soudu prvního stupně žádná zmínka, a podle jeho názoru tato modřina vznikla při jejich společném pádu na zem, kdy poškozený pan Š[REDAKOVANÉ] ho držel za bundu a chtěl ho strhnout na zem pod sebe, a jelikož byl poškozeným stržen plnou vahou, na jeho stehno dopadl kolenem. Takovouto techniku vzniku tohoto hematomu potvrdil jako možnou i soudní znalec MUDr. Kulhánek, takže jeho posudek i výpověď opět prokazují, že poškozený vypovídal nepravdivě. Soud prvního stupně se však s argumenty znalce dr. Kulhánka nijak nevypořádal, v rozsudku je zcela opominul. Rovněž bylo vyvráceno tvrzení poškozeného o tom, že měl být po útoku v bezvědomí a následně zvracet. Tyto údaje poškozený totiž neuvedl ani při vstupním vyšetření při hospitalizaci, pouze uváděl nevolnost, přičemž o bezvědomí a zvracení hovořil až při vyšetření dne 25. 1. 2016. Tyto údaje jsou tak vzhledem k rozporu se vstupním vyšetřením v nemocnici nevěrohodné a lze je proto považovat za účelové. Rovněž ve výpovědích svědků (výpověď svědka M[REDAKOVANÉ]) není žádná zmínka o tom, že by pan Š[REDAKOVANÉ] po události zvracel. Při vstupním vyšetření při hospitalizaci také nebyla diagnóza otřesu mozku uváděna, a to ani podezření na ni. Policie ČR místo incidentu důkladně prohledala, žádné stopy po zvratkách však nenalezla, jak je zřejmé z protokolu o ohledání místa činu z 14. ledna 2016. Soud prvního stupně se naopak v rozsudku vůbec nezmiňuje o tom, jak on přišel ke zranění na hlavě a ke klacku nalezenému na místě incidentu, ačkoli jeho tvrzení o tom, že poškozený měl v pravé ruce klacek, je v souladu s výpovědí svědka M[REDAKOVANÉ] a s protokolem o ohledání místa činu. Tyto okolnosti spolu s fotografiemi jeho zranění nebyly prvním soudem vůbec vzaty v úvahu, ačkoliv z nich vyplývá závěr o nevěrohodnosti výpovědi poškozeného, který naopak nejprve potvrdil, že klacek v ruce měl, vzápětí kategoricky popřel, že by měl klacek v ruce, jindy zase uvedl, že ho možná v ruce měl. Z těchto důkazů, zejména pak ze založených fotografií, je zcela zjevné, že utrpěl zranění od úderu klackem, což okresní soud v napadeném rozsudku ani nezmiňuje, a již vůbec se nevypořádal s tím, kdo první při střetu zaútočil. Za neuspokojivé považuje tvrzení soudu prvního stupně o způsobu, jakým mělo dojít k projednávanému incidentu, neboť nemá oporu v provedeném dokazování. Dostatečně

nebyly zhodnoceny ani výpovědi svědků J. K. a M. Ch., kteří potvrdili jeho tvrzení, že on byl napaden poškozeným, a okresní soud se ani nevypořádal s výhrůžkou, kterou poškozený na jeho adresu před svědky pronesl. V případě těchto svědků se soud prvního stupně dopustil i procesního pochybení v rozporu s trestním řádem, když oba svědky po skončení výslechu nepoučil, že mají do tří dnů nárok na uplatnění svědeckého. Ke způsobu provedení výpovědi pana Š. na hlavním líčení dne 3. 4. 2017, který byl proveden v jeho nepřítomnosti, namítá, že soud prvního stupně pochybil v tom, že přes předchozí ústní slib mu daný, nebyla výpověď pana Š. ze dne 3. 4. 2017 ve formě audiozáznamu mu přehrána, přestože obhajoba o audiozáznam písemně požádala podáním z 11. 4. 2017. Podle jeho názoru je zásadním důkazem nevěrohodnosti pana Š. skutečnost, že se na hlavní líčení konané 3. 4. 2017 dostavil o berlích, přičemž nebyl schopen projít detekčním rámem bez pomoci členů Justiční stráže a po celou dobu výslechu seděl na židli. Rovněž tak neví, co si má představit pod termínem soudu prvního stupně „Mezitím soud řešil různé mezihry, o kterých hovořil obžalovaný.“ Faktem zůstává, že obhajoba pořídila videozáznam pana Š. z 8. 4. 2017, na kterém se pan Š. pohybuje naprosto bez pomoci berlí, chodí zcela normálně bez opory a nasedá jako řidič do auta, které řídí. Skutečnost, že 3. 4. 2017 pan Š. chodil za pomoci berlí a o 5 dní později již chodil zcela normálně, je podle názoru obhajoby vyloučená. Toto jednání pana Š. také činí jeho výpověď nevěrohodnou, stejně jako skutečnost, že při výpovědi v hlavním líčení dne 26. 6. 2017, kam přišel opět o berlí, v rozporu s trestním řádem odmítl odpovídat na otázky obhajoby. K tomu cituje odpovědi svědka na otázky kladené mu obhájcem, a zdůrazňuje, že soud prvního stupně na danou situaci nijak nereagoval a odmítl se touto námitkou zabývat. Z výše uvedeného tak podle jeho názoru zcela jednoznačně vyplývá, že poškozený vypovídá opakovaně nepravdivě, motivem jeho jednání je občanskoprávní spor mezi nimi o nájem lovecké chaty Č., v němž byl pan Š. neúspěšný, což dokládá rozsudkem Okresního soudu v Berouně, č.j. 7 C 215/2000 – 63 ze dne 23. 2. 2001, který byl potvrzen rozsudkem odvolacího Krajského soudu v Praze, č.j. 22 Co 303/2001 – 101. Dále poukazuje na špatné hospodaření pana Š. s lesy obce H., které měl pan Š. pronajaté, špatně se o ně staral a výsledkem bylo, že na jeho zásah o nájem lesů přišel. Toto považuje za skutečnosti, které odůvodňují motivy jednání pana Š. vůči němu, s nimiž se soud prvního stupně odmítl zabývat a v rozsudku se s nimi nevypořádal. V rozsudku je sice konstatováno, že došlo k fyzickému kontaktu mezi obžalovaným a poškozeným, kterému předcházela hádka, která vznikla kvůli tomu, že poškozený neměl uvázaného psa, avšak již tam není uvedeno, že se u psa poškozeného jednalo o bojové plemeno Americký stafordširský teriér, kterého měl ze zákona poškozený povinnost mít uvázaného na vodítku. K tomu připomíná ustanovení § 10 odst. 1 zákona o myslivosti č. 449/2001 Sb., v platném znění, které poškozený zcela evidentně porušil. Rovněž není nikde uvedeno, že je členem myslivecké stráže, takže je zjevné, že soud prvního stupně tuto skutečnost při svém rozhodování také nevzal v úvahu, stejně jako to, že poškozeného vyzval, aby si psa uvázał, čehož poškozený nedbal a následně ho klackem přetáhnul přes hlavu, na které mu způsobil zranění, což dokazuje fotodokumentace založená ve spisu. Za závažnou vadu soudu prvního stupně považuje skutečnost, že nebyly vyhodnoceny názory znalců MUDr. Kulhánka a MUDr. Havla, posudky jsou v rozsudku pouze konstatovány, nejsou však citovány jejich závěry, v důsledku čehož považuje za zcela nepřezkoumatelný závěr soudu o zranění a mechanismu vzniku tohoto zranění. Stejně tak není v napadeném rozhodnutí konstatován výslech svědka M., přesto je činěn jakýsi závěr, který má z tohoto výslechu vyplývat, což opět činí rozsudek nepřezkoumatelným. Znovu opakuje, že soud prvního stupně se nezabýval vůbec důvodem vzniku incidentu, tedy napadením jeho osoby klackem, který je ve smyslu trestního práva považován za zbraň, která může činit útok

důraznějším, takže jeho následnou obranu v podobě úderu do obličeje poškozeného nelze považovat za obranu nepřiměřenou. Ostatní etapy jeho údajného útoku - po pádu poškozeného na zem - pak popisuje poškozený, ovšem jeho tvrzení je nevěrohodné, s ohledem na závěry znalců (ty soud nehodnotí, jak výše uvedeno), a takový charakter útoku neodpovídá posudku znalců MUDr. Kulhánka a MUDr. Havla. Z tohoto úhlu pohledu, tj. při objektivním zhodnocení konfliktu s přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem se rozhodně nejednalo o překročení mezi nutné obrany. K tomu dále uvádí, že soud prvního stupně pochybil i v závěru hlavního líčení, když v rozporu s § 217 trestního řádu mu neudělil poslední slovo. Za nepřezkoumatelný pak také považuje výrok o náhradě škody, kdy přiznaná částka ve výši 200.000,- Kč za ztížení společenského uplatnění není žádným způsobem zdůvodněna a není zřejmé, z čeho soud prvního stupně při jejím stanovení vycházel. Vzhledem ke všem namítaným pochybením napadeného rozsudku soudu prvního stupně navrhuje odvolacímu soudu, aby napadený rozsudek ve vadných výrocích o vině, o trestu a o náhradě škody zrušil, a aby sám rozhodl tak, že se zprošťuje obžaloby. Pro případ, že by odvolací soud dospěl k závěru, že fyzický kontakt mezi nimi by mohl naplňovat skutkovou podstatu přestupku, navrhuje, aby věc byla postoupena jinému orgánu podle § 222 odst. 2 trestního řádu, eventuálně věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, případně s pokynem doplnit dokazování.

Poškozený Ing. J. [redacted] Š. [redacted] odvoláním odůvodněným zmocněnkyní napadá výrok o náhradě škody, kterým byl s uplatněným nárokem na náhradu škody podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkázán na občanskoprávní řízení. Vyjadřuje přesvědčení, že svůj nárok uplatnil včas a řádně, a to v částce 1.918.364,-Kč, která se skládá z náhrady bolestného ve výši 101.207,-Kč, náhrady za ušlý příjem ve výši 1.600.000,-Kč, náhrady hotových výdajů ve výši 17.157,-Kč a náhrady za ztížení společenského uplatnění v částce 200.000,-Kč. Svůj nárok také doplnil o důkazy, které považoval za dostatečné k prokázání jednotlivých položek. Nesouhlasí s konstatováním okresního soudu, že ve vztahu k náhradě za ušlý příjem by bylo nutno dokazování doplňovat, neboť jím předložené listinné důkazy, jejichž obsah připomíná, jsou podle jeho názoru zcela dostatečné, nadto jejich obsah nebyl v průběhu dokazování nikým zpochybňován, a pokud měl okresní soud jakékoliv pochybnosti, nic mu nebránilo v tom, aby sám ze své iniciativy doplnil dokazování, případně ho upozornil na to, že je považuje za nedostatečné. Důvody, které okresní soud vedly k rozhodnutí o jím uplatněném nároku na náhradu škody a které konstatoval v odůvodnění svého rozhodnutí, nepovažuje za správné a vyčerpávající, proto v této části napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný. Trvá na tom, že soudu prvního stupně nic nebránilo v tom, aby mu přiznal nárok i za ušlý zisk, a proto navrhuje odvolacímu soudu, aby v odvoláním napadeném výroku rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Z podnětu odvolání obžalovaného krajský soud jako soud odvolací přezkoumal všechny výroky napadeného rozsudku, z podnětu odvolání poškozeného byl přezkoumán toliko výrok o náhradě škody jeho se týkající, přezkoumána byla i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám, které nebyly odvoláními výslovně vytýkány, odvolací soud mohl přihlížet, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž odvolání byla podána, a dospěl k závěru, že částečně důvodným je toliko odvolání obžalovaného V. [redacted] M. [redacted], a to v části směřující proti výroku o náhradě škody, zatímco odvolání poškozeného Ing. Š. [redacted] důvodným neshledal. K věci zaujal následující stanovisko:

Okresní soud provedl procesně čisté dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, provedené důkazy též náležitě zhodnotil ve shodě s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, a to jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech, a dospěl tak ke správným skutkovým i jim odpovídajícím právním závěrům. Zjištěný průběh skutkového děje je výsledkem úvah, jimž nelze vytknout žádnou zjevnou nesprávnost či nelogičnost, a jelikož hodnocení důkazů je výsadním právem nalézacího soudu, neboť ten důkazy provádí, a není-li v jeho postupu shledáno vad, tak jako v nyní posuzované věci, pak je nutno akceptovat závěry, k nimž tímto způsobem dospěl, byť s nimi obžalovaný zásadně nesouhlasí.

K namítaným procesním pochybením soudu prvního stupně odvolací soud konstatuje, že v tomto směru nezjistil žádné zásadní pochybení, zejména ne pak takové, kterým by byl obžalovaný jakýmkoliv způsobem zkrácen na svých právech. Pokud jde o způsob, kterým okresní soud postupoval při provádění výsledku svědka poškozeného Ing. Š[redacted], kdy k žádosti poškozeného provedl jeho výslech v hlavním líčení dne 3.4.2017 v nepřítomnosti obžalovaného, lze uvést, že nelze souhlasit s námitkou odvolatele, že okresní soud nedostál svému „slibu“ a nepřehrál mu audiozáznam o provedeném výsledku poškozeného, neboť z protokolu o tomto hlavním líčení (a ani ze zvukového záznamu) nevyplývá, že by samosoudce „slíbil“ obžalovanému, že mu audiozáznam s výsledkem poškozeného přehraje, pouze uvedl, že pokud by měl zájem, soud mu umožní si jej poslechnout, a následně obžalovaného seznámil s podstatným obsahem výpovědi poškozeného, jak to vyžaduje trestní řád. Za nadbytečné je pak zabývat se tím, zda okresní soud měl splněny všechny podmínky pro konání výsledku poškozeného v nepřítomnosti obžalovaného, neboť při hlavním líčení konaném dne 26.6.2017 byl proveden druhý výslech poškozeného, a to za přítomnosti obžalovaného, který tak měl možnost se k výpovědi poškozeného vyjádřit a klást mu dotazy, čehož ostatně i využil. Z obsahu předloženého spisového materiálu pak není zřejmé, zda soud prvního stupně reagoval na žádost obhájce obžalovaného na pořízení kopie zvukových záznamů z hlavních líčení konaných 13.3. a 3.4.2017, která je založena na čl. 502 spisu, neboť ve spise není založen doklad o tom, že byly obhajobě požadované CD - disky předány (na rozdíl např. od CD - kopie záznamu o výsledku svědka nez. V[redacted] M[redacted]), když na předmětné žádosti je toliko poznámka o výši poplatku „50,- Kč“, nicméně ze strany obhajoby nebyl tento požadavek znovu vznesen či urgován, a ani v písemně odůvodněném odvolání není namítáno, že by požadované disky neobdrželi, a proto lze jen uvést, že pokud bylo předmětnému požadavku obhajoby prvním soudem vyhověno, nelze v tom spatřovat žádné procesní pochybení, a pokud nastala opačná situace, tedy obhajoba požadované disky neobdržela, jedná se sice o pochybení, avšak nijak významné, které by mělo vliv na správnost a zákonnost předcházejícího řízení a potažmo i všech výroků napadeného rozsudku. Totéž pak lze konstatovat i k námitce obžalovaného spočívající v tom, že soud prvního stupně po výsledku svědků K[redacted] a Ch[redacted] jmenované nepoučil o právu žádat svědečné (tataž situace nastala i v případě svědkyně M[redacted]), což sice není zcela správný postup, nicméně nelze uzavřít, že rozsudek byl vydán v řízení, které trpí podstatnou vadou, která mohla vést k tomu, že rozsudek sám je nesprávný. V této souvislosti lze ještě připomenout, že předvolání k hlavnímu líčení, které svědci obdrželi, obsahuje poučení o právu žádat svědečné, takže svědci v době podání výpovědi věděli, jaká mají práva a povinnosti, a ani jeden z nich po svém výsledku ani dodatečně požadavek na výplatu svědečného nevznnesl, proto je irrelevantní se touto problematikou dále zabývat. Vzhledem k vyjádření MUDr. Š[redacted] pak také okresní soud nepochybil, pokud při hlavním líčení neprovedl osobní výslech svědka nezletilého V[redacted] M[redacted] a k důkazu přehrál CD se záznamem jeho výsledku, který byl proveden dle zákona jako neodkladný úkon za přítomnosti soudce okresního soudu, neboť pro

tento postup měl splněny všechny zákonné podmínky. Odvolací soud se pak nemohl ztotožnit ani s další námitkou obžalovaného, že soud prvního stupně v rozporu s ustanovením § 217 trestního řádu mu po skončení závěrečných řečí neudělil poslední slovo, neboť jak je zřejmé z protokolu o hlavním líčení konaném dne 29.6.2017, obžalovaný po závěrečné řeči svého obhájce přednesl svou vlastní závěrečnou řeč (která byla následně založena do spisu – viz. čl.601 až 610), poté se ještě vyjádřila znovu státní zástupkyně, a k tomu pak své stanovisko uvedl obžalovaný, který ani v tomto hlavním líčení, a ani v následném hlavním líčení, při kterém byl vyhlášen nyní přezkoumávaný rozsudek, nežádal soud, aby mohl ještě něco dalšího uvést. Je zjevné, že to byl právě obžalovaný, který po přednesených závěrečných řečech a předtím, než soud rozhodl o odročení hlavního líčení za účelem přípravy a vyhlášení rozhodnutí ve věci, hovořil před soudem jako poslední, takže ani v tomto směru nelze uzavřít, že by byl postupem okresního soudu zkrácen na právech obžalovaného, zejména pak na právu obhajoby a na spravedlivý proces. Lze proto uzavřít, že řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, netrpí žádnými podstatnými vadami.

K námitkám obžalovaného směřujícím do skutkových zjištění okresního soudu odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu postačujícím pro rozhodnutí, důkazy také správně zhodnotil a učinil skutkové závěry, které mají v těchto důkazech naprosto spolehlivý podklad. Úvahy, kterými se přitom řídil, přesvědčivě vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku a odvolací soud se s nimi ztotožňuje, stejně jako s učiněnými závěry.

Námitky obžalovaného podrobně rozvedené v podaném odvolání jsou jen opakováním a rozvinutím jeho dříve uplatněné obhajoby, se kterou se okresní soud dostatečně vypořádal. Předně je nutno uvést, že napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný s výhradou výroku o náhradě škody, jak bude ještě níže rozvedeno, neboť v jeho odůvodnění soud prvního stupně stručně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy své skutkové závěry opřel, popsal i úvahy, kterými se při hodnocení provedených důkazů řídil, i jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného. Nelze za vadu považovat skutečnost, že v odůvodnění nejsou reprodukovány celé obsahy provedených důkazů včetně svědeckých výpovědí a závěrů znalců, neboť takovou povinnost soudům ani trestní předpisy neukládají. I když je tedy odůvodnění napadeného rozhodnutí stručnější, nelze přesto souhlasit s námitkou, že se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť v zásadě obsahuje vše, co je stanoveno ustanovením § 125 trestního řádu, když i ze způsobu samotného rozhodnutí vyplývá, jakým způsobem soud prvního stupně provedené důkazy zhodnotil. A jak je již uvedeno výše, odvolací soud se ze způsobem zhodnocení důkazů a se závěry, které z nich okresní soud učinil, mohl plně ztotožnit, neboť neshledal porušení ustanovení § 2 odst. 5) a 6) trestního řádu. Na tomto místě lze připomenout, že není účelem rozhodnutí odvolacího soudu znovu se zabývat hodnocením provedených důkazů, neboť toto je výsadním právem nalézacího soudu, a pokud jeho úvahám, kterými se při hodnocení provedených důkazů řídil, nelze vytknout žádnou zjevnou nesprávnost či nelogičnost, pak je nutno akceptovat závěry, k nimž tímto způsobem dospěl. Bylo nepochybně zjištěno, že předmětného dne kolem 16. hodiny na místě specifikovaném ve výroku rozsudku došlo nejprve ke slovní a posléze i k fyzické potyčce mezi obžalovaným a poškozeným. Oba aktéři se pak také shodli na tom, že důvodem jejich střetu byla skutečnost, že pes poškozeného běžel za fenkou obžalovaného. Není nutno přeceňovat zjištění, že poškozený neměl svého psa na vodítku, čímž sice nepochybně porušil příslušná ustanovení mysliveckého zákona, nicméně není důvod z toho činit závěr o nevěrohodnosti výpovědi poškozeného, neboť ani poškozený tuto skutečnost nijak

nerozporuje. V daném případě měl okresní soud k dispozici defacto dvě verze skutkového děje, kdy obžalovaný skutek popsal tak, že - stručně uvedeno - byl poškozeným napaden klackem, kterým ho udeřil do hlavy, on se pouze bránil jeho útoku, zatímco poškozený vypověděl, že to byl obžalovaný, který ho napadl jako první údery pěstí do obličeje, pak ho kopem srazil na zem, kde do něho kopal i bil pěstí. Okresní soud nepochybil, pokud za podklad svých skutkových zjištění vzal zejména výpověď poškozeného, neboť nemohl pominout, že údaje jím uváděné na rozdíl od výpovědi obžalovaného byly podepřeny dalšími důkazy. Svědek nezletilý V. M. popsal prvou část děje tak, že obžalovaný jako první udeřil poškozeného dvěma ranami pěstí do obličeje, pak se svědek schoval za strom, neboť „to nechtěl vidět“, tedy počátek incidentu popsal ve shodě s poškozeným, přičemž poukazy obžalovaného na to, že výpověď tohoto nezletilého svědka mohla být motivována snahou pomoci „strejdovi“, tedy poškozenému, jak se i nabízí z vyjádření PaedDr. I. K., neshledává odvolací soud důvodnými. Pokud by totiž chtěl nezletilý svědek skutečně poškozenému jakkoliv pomoci, jistě by zcela ve shodě s ním popsal i následné části incidentu, a nepochybně by nevypovídal o tom, že „strejda“ tomu pánovi řekl, že: „Ať si klidně zabije jeho psa, že pak on zabije jeho“. A jelikož pak svědek z místa činu běžel domů přivolat pomoc, nesvědčí o věrohodnosti výpovědi poškozeného okolnost, že svědek nevypovídal nic o tom, že by měl „strejda“ zvracet. Navíc tento důkaz není jediným důkazem, který koresponduje s tvrzeními poškozeného, takže i kdyby o jeho věrohodnosti přetrvávaly pochybnosti, které ovšem okresní soud právem neshledal, nelze přehlédnout, že výpověď poškozeného je dále podporována znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, lékařskými zprávami, protokolem o ohledání místa činu a protokoly o prohlídce těla s fotodokumentací. Pokud se týká rozsahu utrpěných zranění poškozeného, tento byl zcela nepochybně objasněn jak lékařskými zprávami, tak znaleckými posudky i výpovědí poškozeného, takže v této části jsou závěry soudu prvního stupně zcela objektivní a správné. Totéž pak lze konstatovat i k závěrům okresního soudu o způsobu vzniku předmětných zranění, který učinil na podkladě zejména znaleckého posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství MUDr. Havla. Obžalovaný v zásadě závěry tohoto znalce nezpochybňuje, proto postačí jen konstatovat, že ani odvolací soud nemá důvod pochybovat o správnosti znalecm učiněných závěrů, neboť znalec se velice erudovaně a přesvědčivě vyjádřil ke všem rozhodným skutečnostem, dostatečně a logicky své závěry vysvětlil, a vyjádřil se i k závěrům znalce z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie MUDr. Kulhánka, s nimiž nebyl v zásadním rozporu. Vzhledem k odvolacím námitkám je nutno ze znaleckého posudku MUDr. Havla znovu zdůraznit vyjádření znalce o způsobu vzniku hematomu na vnitřní ploše levého stehna poškozeného, který je zachycen i na fotografii pořízené při prohlídce jeho těla, který dle znalce není jen prostým hematodem, ale má na sobě škrábovitě oděrky smykového charakteru, tečné poranění, které vznikne právě kopem a nikoliv dopadem kolene. S největší pravděpodobností jde o kop, i když koleno nemůže vyloučit, ale muselo by to být nějaké násilné v podstatě smýknutí, nikoliv jenom pasivní dopad. Uváží-li se toto vyjádření znalce, tak skutečně nelze za vadný považovat závěr okresního soudu, že obhajoba obžalovaného o tom, že do poškozeného rozhodně nekopal a hematom na tomto místě vznikl tak, že na něho dopadl svým kolenem, byla spolehlivě vyvrácena zcela objektivním důkazem. Obdobně je tomu tak i v případě poranění poškozeného na levé straně hrudníku, které sice nebylo fotograficky zadokumentováno, nicméně je popsáno jak ve znaleckém posudku MUDr. Havla, který vycházel z lékařských zpráv, tak i v protokole o prohlídce těla poškozeného, kde je přímo uvedeno, že má několik odřenin na levém boku. Z těchto důvodů proto právem soud prvního stupně nepochyboval o pravdivosti tvrzení poškozeného, že utrpěl zranění i na levé straně hrudníku, a s ohledem na vyjádření znalce MUDr. Havla, jak je shora shrnuto, pak také

nelze považovat údaj poškozeného o kopání za nepravdivý, jak se o tom snažil obžalovaný přesvědčit i odvolací soud. Správnost tohoto konstatování pak nemůže být snižována ani okolnostmi, na které poukazoval obžalovaný v podaném odvolání (vyjádření znalce MUDr. Kulhánka, propouštěcí zpráva a další lékařské zprávy, ve kterých o poranění hrudníku není zmínka), neboť jak je již shora uvedeno, jednak toto poranění bylo objektivizováno, a jednak např. v lékařských zprávách (při přijetí poškozeného do nemocnice) je uvedeno, že si pacient stěžuje na bolest levé poloviny hrudníku). Je pak logické, že jestliže poškozený utrpěl zlomeninu nosních kůstek s posunem přepážky a zejména pak zjištěné poranění kolene, že v následných zprávách se již lékaři nezabývali tak drobným poraněním, které měl na levé straně hrudníku, což ovšem nemůže svědčit o tom, že takové poranění neutrpěl. Pokud se týká poranění poškozeného na obličeji, zejména pak zlomenina nosních kůstek s posunem přepážky doleva, tak tato také byla zcela spolehlivě prokázána včetně mechanismů jejich vzniku, který odpovídá i vyjádření obžalovaného o ranách pěstí do obličeje poškozeného. K tomu lze ještě uvést, že s ohledem na rozsah těchto poranění ran pěstí bylo více, než uváděl obžalovaný, který nejprve připustil tři rány, posléze jejich počet snížil na dvě, nicméně ze znaleckého posudku MUDr. Havla je zjevné, že se muselo jednat o čtyři údery pěstí až i střední intenzity, což již samo o sobě svědčí o poměrně razantním útoku. Soud prvního stupně pak na podkladě provedených důkazů také dospěl ke správnému závěru, že ke zranění kolene poškozeného došlo v důsledku jeho pádu na zem, jak se shodli oba znalci z oboru zdravotnictví. Pokud v této souvislosti obžalovaný poukazoval na vyjádření poškozeného, který opakovaně trval na tom, že k poranění kolene došlo v důsledku kopu obžalovaného, lze jen uvést, že se jedná o subjektivní vnímání celé situace poškozeným, který na rozdíl od MUDr. Havla a MUDr. Kulhánka není odborníkem, a je i lidsky pochopitelné, že vznik tohoto zranění si dal do souvislosti s kopnutím do své levé nohy, které – zanechalo-li takový hematom, jak ho i popsali znalci MUDr. Havel – muselo být poměrně intenzivní. Nelze také ztrácet ze zřetele, že incident trval krátkou dobu, poškozený při něm utrpěl i poměrně bolestivé poranění nosu, útokem byl otřesen, jak i o tom vypovídal, takže je dobře vysvětlitelné, že poranění kolena nezaznamenal okamžitě, kdy dopadl na zem, ale až po chvíli, a jestliže to bylo po kopnutí do již poraněné nohy, rozhodně to nemůže znamenat, že vypovídal nepravdu. Obdobně to platí i o bezvědomí poškozeného, jak také bylo namítáno, neboť poškozený k tomu uvedl, že byl zřejmě v bezvědomí, neboť si nepamatoval některé úseky události, nicméně jedná se o tzv. subjektivní stesk, který nebyl objektivně prokázán, ovšem nebyl ani spolehlivě vyvrácen, a ani být nemohl vzhledem k tomu, že poškozený obdržel nikoliv malé rány pěstí do obličeje, tedy takové rány, které obecně mohou bezvědomí také způsobit. Takže i přes zjištěný negativní vztah mezi poškozeným a obžalovaným, který nastal v minulosti a zcela evidentně vygradoval při předmětném incidentu, je nutno přisvědčit správnosti postupu soudu prvního stupně, který považoval výpověď poškozeného za důkaz natolik věrohodný a spolehlivý, že ho mohl vzít za podklad svých skutkových zjištění. Věrohodnost tohoto důkazu pak také není snižována ani poukazy obžalovaného na to, že poškozený již nemusí užívat k chůzi berle a podobně, jak je to podrobně rozvedeno v podaném odvolání, neboť jak je již výše uvedeno, údaje jím uváděné k popisu skutkového děje jsou v mnoha směrech podepřeny dalšími, a to i zcela objektivními důkazy, takže v této části o jeho tvrzení nevznikly žádné důvodné pochybnosti, a pokud v současné době skutečně poškozený koná tak, jak tvrdil obžalovaný, nemá to podstatný vliv na posouzení projednávané trestní věci, zejména není-li obžalovanému kladeno za vinu takové jednání, kterým by poškozenému způsobil těžkou újmu na zdraví. K tomu lze ještě poukázat i na vyjádření poškozeného o tom, že někdy může chodit bez opory, někdy musí použít berle, že je to závislé na mnoha faktorech včetně počasí, což – i když znalec MUDr. Kulhánek k tomu konstatoval

v doplňku posudku, že na obtíže způsobené úrazem nemá počasí velký vliv – nelze skutečně vyloučit. Lze poukázat i na konstatování znalce MUDr. Havla při hlavním líčení, kde se i k této problematice vyjadřoval, stejně jako k možnostem ovlivnění zdravotního stavu po požití léku Pradaxa, které dle znalce mohlo mít význam toliko při tvorbě hematomů, nikoliv však zlomeniny či natržení křížového vazů. Lze tedy shrnout, že vyjádření poškozeného o současném jeho zdravotním stavu také nebyla spolehlivě vyvrácena, a proto ani z této skutečnosti soud prvního stupně správně nedovodil nevěrohodnost tohoto důkazu, jak se toho obžalovaný domáhal. Z tohoto důvodu pak také není nutno přeceňovat výpovědi svědků K[] a Ch[], jakož i svědků Č[], V[], a v neposlední řadě též svědka policisty F[], když ani jeden z nich nebyl projednávanému incidentu přítomen a vyjadřovali se pouze ke skutečnostem, které nastaly před konfliktem nebo až po něm. Irelevantní jsou i poukazy obžalovaného na rasu psa poškozeného, když pro posouzení případu není nijak významné, že se obecně jedná o tzv. bojové plemeno psa. Lze věřit obžalovanému, že mohl mít oprávněný strach z toho, aby tento pes nenapadl jeho fenku, nicméně i obžalovaný viděl, že se tak nestalo, dokonce si byl vědom toho, že jeho fenka je krátce po tzv. hárání, takže mohl i předpokládat, že se tak ani nestane, když jako myslivec a chovatel psa nepochybně poznal, že přiběhnoucí je pes, nehledě na to, že bylo prokázáno, že se s poškozeným již delší dobu znají, takže není vyloučeno, že i mohl vědět, že poškozený chová psa a nikoliv fenku.

Nelze také souhlasit s námitkou obžalovaného, že okresní soud se nevypořádal s jeho tvrzením, že jako první zaútočil poškozený, a to klackem, kterým ho udeřil do hlavy, v důsledku čehož utrpěl odřeniny a bouli na hlavě, a že tedy jednal v nutné obraně, neboť je v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí, ve kterém okresní soud konstatoval, že tuto část obhajoby z tam citovaných důvodů považuje za naprosto nevěrohodnou, a i kdyby připustil, že by mohlo jít o obranu, tak by se jednalo o nepřiměřenou intenzitě jednání poškozeného, což následně i odůvodnil. K tomu lze jen připomenout, že ustanovení § 29 trestního zákoníku o nutné obraně předpokládá, že pachatel odvrací přímo hrozící útok nebo trvající útok proti tělesné integritě jiné osoby, přičemž tato obrana nesmí být zjevně nepřiměřená způsobu útoku; o nutnou obranu pak nejde tam, kde útok již fakticky skončil a pachatel reaguje takovým způsobem, že jej ve skutečnosti oplácí či dokonce podniká další útočné činy. Soud prvního stupně tedy správně uzavřel, že by nešlo o nutnou obranu v případě, když by poškozený udeřil klackem obžalovaného do hlavy, neboť opakované údery pěstí do obličeje poškozeného minimálně střední intenzity a kopání do ležící osoby skutečně není možno považovat za obranu přiměřenou, zejména měl-li být k útoku poškozeným použit Policií ČR zadokumentovaný klacek – cca 60 cm suchá větev o průměru 3 cm (na kterém ovšem byly nalezeny pouze krevní stopy poškozeného). Pokud během potyčky pak obžalovaný utrpěl zjištěné poranění – zejména pak exkorciaci v oblasti levé temporální, levé tváře s otokem, jak to vyplývá z lékařské zprávy založené na čl. 83 spisu, nelze také z toho činit závěr, že jednal v nutné obraně. Závěrem lze tedy shrnout, že soudem prvního stupně učiněné skutkové závěry mají spolehlivou oporu v provedeném dokazování, nevzbuzují žádné důvodné pochybnosti, a za tohoto stavu se odvolací soud s nimi mohl plně ztotožnit, když samotná skutečnost, že první soud nehodnotil důkazy způsobem, jehož se domáhá obžalovaný, zajisté nesvědčí o nestrannosti soudu, který žádnou z významných skutečností důležitých pro posouzení věci nepřehlédl.

Z podnětu odvolání obžalovaného pak nelze ničeho vytýkat ani soudem prvního stupně použité právní kvalifikaci jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst.1 trestního zákoníku, neboť bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že obžalovaný poškozenému

úmyslně ublížil na zdraví, když mu jednáním popsaným ve výroku rozsudku způsobil zjištěnou poruchu zdraví, která nikoli jen po krátkou dobu znesnadnila poškozenému obvyklý způsob života.

Přezkoumán byl i výrok o trestu, ovšem ani ve vztahu k němu neshledal odvolací soud žádné pochybení. Pokud totiž okresní soud rozhodl o uložení peněžitě trestu ve výměře nepříliš vzdálené od samé dolní hranice zákonného rozpětí, a to ve výši 50.000,-Kč, kterou určil 20denními sazbami po 2.500,-Kč, je zjevné, že zohlednil jak majetkové a výdělkové poměry obžalovaného, tak i kladná zjištění k jeho osobě, jakož i všechny okolnosti projednávaného případu. Za přiměřený pak odvolací soud považuje i výměru stanoveného náhradního trestu odnětí svobody, který byl určen pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, neboť i když se jedná o výměru citelnější, tak ji nelze považovat za nepřiměřeně přísnou, když pouze takovou by mohl odvolací soud svým rozhodnutím změnit. Výrok o trestu byl tedy stejně jako výrok o vině ponechán jako správný a zákonný beze změny.

Totéž ovšem nelze konstatovat k rozhodnutí o náhradě škody týkající se poškozeného Ing. J. Š., které bylo přezkoumáváno odvolacím soudem z podnětu odvolání obžalovaného i poškozeného. Je nesporné, že poškozený se k trestnímu řízení připojil s nárokem na náhradu škody včas, a proběhlé trestní řízení poskytuje dostatečný podklad pro závěr o tom, že poškozenému Ing. Š. škoda vznikla, nicméně je nutno souhlasit s námitkami obžalovaného, že celá poškozeným požadovaná škoda nebyla dostatečně důkazně podložena. Předně je nutno konstatovat, že soud prvního stupně postupoval zcela v souladu s ustanovením § 228 odst.1 trestního řádu, pokud obžalovaného zavázal povinností uhradit poškozenému Ing. Š. na náhradě škody jednak částku 101.207,-Kč za bolestné a jednak částku 17.157,-Kč za vynaložené hotové výdaje, neboť tyto položky byly poškozeným řádně doloženy. Pokud se však týká částky 200.000,-Kč představující ztížení společenského uplatnění, tedy náhrada nemajetkové újmy, je odvolací soud přesvědčen, že způsob, kterým okresní soud v této části o nároku poškozeného rozhodl, nemůže být akceptován, byť ani soud druhého stupně předmětný nárok poškozeného nijak nezpochybňuje. V této části je totiž napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné, když okresní soud pouze konstatoval, že v dané výši poškozenému tento nárok přiznal, aniž by však uvedl jedinou okolnost, kterou vzal při stanovení výše tohoto nároku v úvahu. Absence náležitého odůvodnění pak zcela logicky odvolacímu soudu neumožňuje přezkoumat správnost a zákonnost napadeného výroku, a současně reagovat na námitky obžalovaného, které vůči němu byly vzneseny. A jelikož pouze pečlivé uvážení všech kritérií pro určení výše náhrady nemajetkové újmy umožní stanovit její adekvátní kompenzaci, což samozřejmě předpokládá i rozvedení úvah, které soud k takovému rozhodnutí vedly, jak již také bylo opakovaně judikováno (srovnej např. rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. I.ÚS 3456/15), nemohl tento výrok v žádném případě obstát, když – jak je již shora uvedeno - v tomto směru soud prvního stupně neuvedl jedinou úvahu, kterou se při rozhodnutí řídil, ač bylo jeho povinností vycházet z principu proporcionality, a zohlednit přitom jak okolnosti na straně poškozeného, tak i na straně obžalovaného, jakož i okolnosti projednávaného případu.

Z tohoto důvodu odvolací soud z podnětu odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu v napadeném rozsudku zrušil výrok o náhradě škody týkající se poškozeného Ing. J. Š. Podle § 259 odst. 3 tr. řádu při nezměněném výroku o vině, výroku o trestu a výroku o náhradě škody týkající se VZP ČR, který byl shledán

v souladu se stavem věci i se zákonem, znovu rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu obžalovanému uložil z důvodů shora rozvedených povinnost nahradit poškozenému Ing. J. Š. na náhradě škody celkovou částku 118 364,-Kč, která se skládá z částky 101.207,-Kč za bolestné a z částky 17.157,-Kč za vynaložené hotové výdaje. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu pak se ze zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody byl poškozený Ing. J. Š. odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, tedy v částkách 200.000,-Kč na náhradě nemajetkové újmy a 1.600.000,-Kč na ušlém příjmu. K tomuto výroku odvolací soud uvádí, že pokud jde o náhradu nemajetkové újmy, sice obecně platí, že odvolacímu soudu nic nebrání v tom, aby z podnětu odvolání podaného v neprospěch obžalovaného (tedy v tomto případě z podnětu odvolání poškozeného) znovu rozhodl způsobem uvedeným v ustanovení § 228 odst. 1 trestního řádu, ovšem toliko v případě, že má dostatek podkladů pro takové rozhodnutí, neboť je exekucním titulem a musí snést test ústavnosti jako kterékoli jiné meritorní rozhodnutí soudu. V daném případě má odvolací soud za to, že nebyly všechny pro rozhodnutí o nemajetkové újmě požadované skutečnosti dostatečně poškozeným podloženy, např. poškozený požadoval náhradu za psychické obtíže, které ničím nedoložil, jím uváděné současné fyzické obtíže jsou do značné míry zpochybňovány obžalovaným a k tomu nebyly opatřeny zcela spolehlivé důkazy, takže v tomto směru by bylo nutno provádět další dokazování, které je nad rámec předmětného trestního řízení a bylo by i v rozporu s požadavkem na jeho rychlost a hospodárnost, proto postupoval tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. K požadavku na náhradu ušlého příjmu pak lze jen konstatovat, že odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že by bylo nutno doplňovat dokazování, které by neúměrně protáhlo trestní řízení, když by bylo např. potřebné zjišťovat, zda poškozený před projednávaným incidentem z titulu vykonané práce obchodního zástupce ze smlouvy uzavřené v listopadu 2015 skutečně dosáhl uváděného příjmu v měsíci prosinci 2015, či zda skutečně mohl dosahovat tak vysokých příjmů ze zprostředkování, jak uváděl a podobně, a proto tento výrok byl do tohoto rozhodnutí odvolacím soudem převzat beze změny, a současně bylo odvolání poškozeného, které směřovalo toliko proti tomuto výroku, jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Jen je-li zde některý z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu, lze proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Dovolání mohou podat jednak nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu a obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje, a musí mít obsah uvedený v § 265f tr. řádu. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

V Praze dne 30. listopadu 2017

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost :
Ivana Nádherná

Usnesení

Krajský soud v Praze jako soud druhého stupně projednal v neveřejném zasedání konaném dne 26. dubna 2018 stížnost odsouzeného V. M., narozeného v B., podanou proti usnesení Okresního soudu v Berouně ze dne 19. března 2018, číslo jednací 1 T 14/2017-698, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odstavec 1, písmeno c) trestního řádu se stížnost odsouzeného zamítá.

Odůvodnění

1. Napadeným usnesením bylo rozhodnuto, že podle § 154 odst. 1 a § 155 odst. 4 trestního řádu je odsouzený V. M. povinen nahradit poškozenému Ing. J. Š. částku 120 601, 08 Kč za náklady potřebné k účelnému uplatnění jeho nároku na náhradu škody v trestním řízení včetně nákladů vzniklých přibráním zmocněnce.
2. Proti tomuto usnesení podal včasnou stížnost odsouzený V. M., v níž nesouhlasí výší stanovené odměny. Má za to, že při stanovení výše odměny za jeden úkon vycházel soud prvního stupně nesprávně z § 10 odst. 5 a z § 7 bod 5, vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif), a proto tak dospěl k mylnému závěru, že výše odměny za jeden úkon právní služby činí částku 5 860 Kč. Podle jeho názoru měl soud prvního stupně vycházet z § 10 odst. 3, písm. b) advokátního tarifu, neboť se jednalo o trestný čin, za který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice převyšuje 1 rok a nepřevyšuje 5 let, takže výše odměny za jeden úkon měla být stanovena částkou 1 500 Kč. Dále brojí proti přiznání odměny za úkony právní pomoci vykonané zmocněnkyní ve dnech 4. 2. 2016, 29. 12. 2016, 13. 3. 2017 a 31. 7. 2017. K tomu uvádí, že v případě úkonu s datem 4. 2. 2016 není v usnesení soudu prvního stupně přesně specifikováno, o jakou „Účast na podání vysvětlení“ se mělo jednat. Pravděpodobně zmocněnkyně poškozeného navrhuje, aby jí byla přiznána odměna za úkon a režijní paušál na podání vysvětlení poškozeného J. Š., který však byl vykonán ještě předtím, než vůči němu bylo zahájeno trestní stíhání, k čemuž došlo až dne 20. 4. 2016. Nadto on ani jeho obhájce neměli možnost se tohoto úkonu jakýmkoliv způsobem zúčastnit, když nebyli o tomto úkonu ani v souladu s trestním řádem vyzkoušeni. Stanovení povinnosti, aby uhradil odměnu za tento úkon a k tomu náležející režijní paušál, jakož i určenou náhradu cestovních výdajů a náhradu za ztrátu času, proto považuje i za v rozporu s principem dobrých mravů. K úkonu zmocněnkyně spočívající v sepisu „Vyčíslení škody způsobené poškozeným trestným činem“ ze dne 29. 12. 2016 uvádí, že ani za tento úkon by neměla být zmocněnkyní odměna přiznána vzhledem k tomu, že v tomto sepisu požadovala přiznání částky poškozenému ve výši 1 891 684 Kč, poškozenému však byla přiznána pouze částka ve výši 118 364 tj. pouze 6,25% z částky požadované zmocněnkyní poškozeného. Přiznání odměny za úkon spočívající v sepisu „Doplnění vyčíslení škody“ z 13. 3. 2017 a za režijní paušál považuje za neopodstatněné a v rozporu s dobrými mravy, neboť se jednalo o opakování odměny za úkon ze dne 29. 12. 2016. K přiznání odměny zmocněnkyni poškozeného za úkon a režijní paušál za sepis odvolání poškozeného s datem 31. 7. 2017 rovněž nepovažuje za správné, neboť odvolání poškozeného bylo odvolacím soudem v plném rozsahu zamítnuto. Závěrem opakuje své přesvědčení, že odměna zmocněnkyně poškozeného je nepřiměřeně vysoká, a k tomu zdůrazňuje, že v trestním řízení byla poškozenému přiznána částka ve výši 118 364 Kč a jeho zmocněnkyně požaduje odměnu ve výši 120 601,08

Kč, tj. částku o 2 237 Kč vyšší, než byla jejímu klientovi přiznána náhrada škody. Žádá, aby soud zvážil výše uvedené okolnosti a přistoupil též ke snížení odměny zmocněnkyně poškozeného jako celku, neboť přiznaná výše se mu jeví jako nepřiměřeně vysoká a vzhledem k výše uvedenému nespravedlivá a jeho i nepřiměřeně zatěžující.

3. Krajský soud při rozhodování o stížnosti přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení i řízení mu předcházející a dospěl k závěru, že podaná stížnost není důvodná. K věci zaujal následující stanovisko:
4. Není sporu o tom, že V. M. byl pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne 3. 7. 2017, č. j. 1 T 14/2017-615 ve znění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2017, č.j. 11To 440/2017-658 za trestný čin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výši 50 000,-Kč se stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Současně bylo i rozhodnuto o nároku poškozeného Ing. Š. na náhradu škody tak, že podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit mu částku ve výši 118 364 Kč a se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody byl tento poškozený podle § 229 odst.2 trestního řádu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Je také nesporné, že v průběhu trestního řízení byl Ing. J. Š. zastoupen zmocněnkyní, která také jeho jménem podala k okresnímu soudu včasný návrh na uložení povinnosti odsouzenému uhradit náklady poškozeného dle § 154 trestního řádu.
5. Soud prvního stupně se podaným návrhem dostatečně zabýval, a lze konstatovat, že jím učiněné závěry mají spolehlivou oporu v obsahu spisového materiálu. Není nutno polemizovat s tím, že odsouzenému vznikla povinnost k náhradě nákladů potřebných k účelnému uplatnění nároku poškozeného, v daném případě konkrétně nákladů vzniklých mu přibráním zmocněnkyně, když ani stěžovatel tento závěr nijak nezpochybňoval, stejně jako závěr o tom, že rozhodnutí o uložení mu takové povinnosti nebrání ani zjištění k jeho majetkové a výdělkové situaci.
6. K námitce odsouzeného týkající se stanovení výše odměny za jeden úkon právní pomoci lze konstatovat, že stížnostní soud nemohl v žádném případě tuto výhradu stěžovatele akceptovat, neboť z ustanovení § 10 ve spojení s ustanovením § 7 advokátního tarifu zcela zřejmě vyplývá způsob stanovení odměny za úkony právní pomoci zmocněnce v trestním řízení při zastupování poškozeného, kterému byla činem způsobena škoda. Způsob stěžovatelem navrhovaný se týká určení odměny ustanoveného advokáta v trestním řízení, který je odlišný od způsobu výpočtu odměny pro zmocněnce, přičemž okresní soud v daném případě postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud odměnu za jeden úkon určil dle ustanovení § 10 odst. 5 ve spojení s ustanovením § 7 bod 5 advokátního tarifu. Odměna zmocněnce se v trestním řízení vypočítává z tarifní hodnoty, která činí částku 10 000 Kč, a pokud byla poškozenému přiznána částka převyšující tuto hranici, považuje se za tarifní hodnotu tato peněžní částka, přičemž dle tabulky uvedené v § 7 advokátního tarifu se na projednávanou věc vztahuje řádek pátý pro hodnotu před 10 000 Kč do 200 000 Kč. Sazba mimosmluvní odměny tak činí 1 500 Kč a 40 Kč za každých započatých 1 000 Kč, o které hodnota převyšuje 10 000,-Kč. Jelikož poškozenému byla přiznána náhrada škody ve výši 118 364 Kč, po odečtení částky 10 000 Kč, za kterou náleží odměna ve výši 1 500 Kč, převyšuje výsledná částka 10 000 Kč 109x (při započítání každých i započatých 1 000 Kč). Výše tarifní hodnoty je tedy $(109 \times 40) + 1\,500$, což se rovná 5 860 Kč. Lze proto uzavřít, že soud prvního stupně při stanovení odměny za jeden úkon právní pomoci zmocněnkyně postupoval zcela správně a v tomto směru mu tak nelze ničeho vytknout. Vzhledem k tomu, že pro výpočet odměny za jeden úkon zmocněnkyně je rozhodující výše pravomocně přiznané náhrady škody poškozenému, není pro toto rozhodnutí významné, že poškozený se k trestnímu řízení připojil s nárokem na náhradu škody v částce mnohem vyšší, než mu byla soudem přiznána, a proto za irelevantní považuje stížnostní soud poukazy stěžovatele na okolnost, že

poškozenému byla přiznána náhrada škody toliko v rozsahu 6,25% z částky požadované zmocněnkyní. Stěžovatel v této souvislosti dále poukazoval na jistý nepoměr mezi výší přiznané odměny a náhrady hotových výdajů zmocněnkyni a výší přiznané škody poškozenému, a v návaznosti na to poukázal i na rozpor s dobrými mravy, avšak ani v této části se nemohl stížnostní soud s uplatněnými námitkami ztotožnit. Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury, v trestním řízení je totiž za přijatelný považován i stav, kdy poměr výše způsobené škody a výše přiznaných nákladů je značně odlišný, neboť smyslem kvalifikované (tedy právně – odborné účasti) poškozeného na trestním řízení není pouhá náhrada škody způsobená trestným činem, ale i poskytnutí jakési satisfakce poškozenému, který se také musí podrobit probíhajícímu trestnímu řízení, jehož nutnost vedení zapříčinil právě pachatel svým protiprávním činem. Z tohoto důvodu tak nelze považovat za nespravedlivé či dokonce za nezákonné, pokud odsouzený nese největší část finančního břemene za proběhlé řízení, což je ostatně i jeden z výchovných prvků samotného trestního řízení. Soud prvního stupně pak také v daném případě důvodně neshledal takové zcela výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly závěr, že je na místě, aby náklady trestního řízení nesl poškozený Ing. Š. [REDAKCE] sám, například spoluzavinění poškozeného a podobně.

7. Okresní soud pak nepochybil ani při určení rozsahu vykonaných úkonů právní pomoci zmocněnkyní, které v průběhu trestního řízení vykonala, jak nepochybně vyplývá ze spisového materiálu. V této části může stížnostní soud pro stručnost odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž soud prvního stupně tyto své závěry řádně odůvodnil, a ke konkrétním námitkám stěžovatele dále uvádí následující. Je sice pravda, že ve výroku napadeného usnesení není přímo uvedeno, že úkon právní pomoci vykonaný dne 4. 2. 2016 spočíval v účasti zmocněnkyně při podání vysvětlení poškozeným Ing. Š. [REDAKCE], což ovšem nelze považovat za takovou vadu, která by měla vliv na jinak věcnou správnost přezkoumávaného rozhodnutí. Není důvod zmocněnkyni odměnu za tento úkon nepřiznat, i když stěžovatel a jeho obhájce o něm nebyli vyrozuměni a nemohli se ho tak účastnit, jak také bylo namítáno. Je totiž nutno uvážit, že tento úkon následoval poté, co bylo zmocněnkyní poškozeného písemnou formou podáno trestní oznámení na V. [REDAKCE] M. [REDAKCE], a jelikož policejní orgán považoval za nutné toto oznámení ještě doplnit, byl proveden předmětný úkon. A jelikož tento byl vykonán již v době, kdy byly zahájeny úkony trestního řízení v předmětné věci dle § 158 odst. 3 trestního řádu, nelze skutečně za vadný považovat závěr soudu prvního stupně, že i za tento úkon zmocněnkyni náleží odměna spolu s režijním paušálem a náhradou cestovného.
8. Obdobně je tomu i v případě přiznání odměny zmocněnkyně za úkony právní pomoci vykonané ve dnech 29. 12. 2016 a 13. 3. 2017, které soud prvního stupně posoudil jako dva úkony právní pomoci a nikoliv jako jeden úkon, jak se toho domáhá stěžovatel. Je sice pravda, že oba úkony směřovaly k vyčíslení škody poškozeným, avšak v následném vyčíslení poškozený požadoval například i další náhradu škody, která mu vznikla v souvislosti s vynaloženými náklady na lékařské kontroly, a dále doplnil i podklad pro přiznání bolestného. Nejednalo se tedy o pouhé doplnění či upřesnění již podaného návrhu, a proto i v této části se stížnostní soud s napadeným rozhodnutím ztotožnil, když - jak je již konstatováno výše - není ani žádný zákonný důvod krátit odměnu zmocněnkyně proto, že poškozený požadoval na náhradě škody vyšší částku, než mu byla následně soudním rozhodnutím přiznána. Pro stanovení odměny a náhrady nákladů zmocněnkyně pak také nemá žádný význam, že odvolacím soudem bylo jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto odvolání poškozeného, takže ani tuto námitku stěžovatele nelze považovat za relevantní.
9. Závěrem lze proto shrnout, že soud prvního stupně postupoval správně jak při stanovení výše odměny za jeden úkon právní pomoci, tak i při určení rozsahu poskytnuté právní služby zmocněnkyní, a proto se stížnostní soud s učiněnými závěry plně ztotožnil. Z těchto důvodů

postupoval podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu a podanou stížnost odsouzeného jako nedůvodnou zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 26. dubna 2018

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D., v. r.
předseda senátu